

Analytická štúdia

„Arbitráž“ hlavy štátu ako osnova pre „rozhodovanie“ vo vzťahu k elitárskym klanom

V diele A.S. Puškina sa stretávame s takouto vetou: „Pravdu poznajú všetci, okrem vyvolených“. Hovorí o tom, že realita je dostupná k pochopeniu (na podvedomých úrovniach psychiky) celej spoločnosti, ale je nedosiahnuteľná pre „elitu“. Inými slovami, všetky fakty v predkladanej štúdii sú známe všetkým na úrovni obrazov (t.j. na podvedomých úrovniach psychiky), zatiaľ čo pre tých, ktorí sa považujú za „elitu“ spoločnosti – je toto poznanie nedostupné. Toť – preambula, ďalej sa pokračuje podľa podstaty konkrétnej témy.

Mnohí si dnes kladú otázku: ako sa Stalinovi podarilo zabezpečiť po mimoriadne ťažkej vojne takú úroveň života pre pracujúcich, aká je opísaná u doktora technických vied Torgaševa v článku "Stalinský SSSR a Chruščovská paródia na ňj" (blog.kob.spb.su/2013/02/05/1216/)?

Stalo sa to možným len po tom, ako Stalin prešiel všetkými „filtrami“ na ceste k vyššej moci v rámci tlupo-elitárnej spoločnosti porevolučného Ruska. Tak to bolo aj v XIX.st., aj v XX.st., tak to zostáva aj dodnes – na začiatku XXI. storočia. Prechádzajúc týmito filtrami, Stalin presvedčil o svojej lojalnosti všetky klany, ktoré, hoci si to možno sami neželali, ho posúvali smerom k vyššej moci, takže sa mu nakoniec otvorila cesta na vrchol tlupo-elitárnej pyramídy ruskej civilizácie. Sám Stalin hovorí o prekonávaní týchto „filtrov“ nasledovne:

„Počnúc učňovstvom (Tiflis), cez pomocníka majstra (Baku), až po hodnosť jedného z majstrov našej revolúcie (Leningrad) – taká bola, súdruhovia, škola môjho revolučného učňovstva. Taký je, súdruhovia, skutočný obraz toho, kým som bol a kým som sa stal, **ak mám hovoriť bez zveličovania a v súlade so svedomím**“¹.

Zvýraznený tučný text je dôležitý pre pochopenie svedomia ako vrodeneho religiózneho citenia človeka, t.j. jeho spojenie s nadpozemskou realitou, ktorú na planéte Zemi volajú Bohom. Stalin prišiel k moci bez „vlastného tímu“², presnejšie, bol povolaný do riadiacich funkcií počas vrcholenia mocenského boja medzi klanmi, ktoré po zvrhnutí monarchie získali potenciálnu možnosť uchopiť vyššiu moc v rámci ruskej civilizácie (o klanoch, aspirujúcich na moc v Rusku po októbri 1917 pozri v analytickej štúdii „Historický rozvoj ruskej civilizácie od začiatku XX.st. po súčasnosť“, 2011³). Všetky klany, spomínané v štúdii, spadali pod kontrolu periférie globálneho prediktora (ďalej GP) – židovstva: podobné klanové uskupenia neexistovali ani pred, ani po revolúcii (ak máme veriť memoárom S.J. Witte, periféria GP prenikla dokonca do cárskej rodiny, s čím bol nespokojný Alexander III.). Klany mimo kontroly periférie GP neexistujú ani dnes, nezávisle od ich názvu (monarchisti, liberáli, trockisti, marxisti, klany Ruskej Pravoslávnej Cirkvi či védické klany, klany tajných služieb či „silovikov“, islámske a i.) Roku 1917 v Rusku nakoniec uchopili moc klany ideových marxistov-trockistov v spojení s boľševikmi⁴ – mnohí ich bohužiaľ dodnes nerozlišujú a vnímajú ako boľševikov. Nie je to pravda, hoci klany boľševikov, ako aj klany meňševikov-trockistov spadali pod tú istú kontrolu, ako aj ostatné klany, derúce sa k moci. Je prirodzené, že kontrola nad kádrovou bazou všetkých klanov zostávala nemennou prerogatívou globálneho prediktora. A ako ukázal život, všetky testy, filtre a previerky kontrolných orgánov nedokázali predvídať skutočné Stalinove presvedčenia. Prečo?

1 I.V.Stalin, Sebrané spisy, sv. 8., Moskva, "Politizdat", 1948, str. 173 — 175.

2 Zde poznamenáme, že je veľmi problematické prijíť k moci "s vlastným týmem", pokud jste světonázorově předešnal společnost o více než století, a díváte se na současnost dokonce ne z pozice zítřejšího dne, ale z "pozítřejšího".

3 <http://dotu.ru/2011/05/26/tabel-change-power/>; <http://www.vodaspb.ru/russian/indexrus.html>

4 Boľševici nerovná se marksisté. Oni jsou reprezentanty strategických zájmů rozvoje většiny obyvatel ruské civilizace a v takové roli existovali dlouho před objevením se marksizmu, přinejmenším od dob S.T.Razina. Ale v předrevoluční době neměli svou sociologickou nauku a obrátili se k marksizmu.

Jedna z možných odpovedí na túto otázku spočíva v tom, že z pozície „dnešného“ dňa je nemožné adekvátne ohodnotiť nositeľa svetonázoru „zajtrajšieho“ dňa. Okrem toho, aby sme si mohli posvietiť na túto problematiku, je nevyhnutné pochopiť, čo sa odohráva na vrchole pyramídy moci medzi klanmi po tom, ako sa na tento vrchol dostanú? – začína sa boj klanov za monopolnú existenciu na tomto vrchole, a keďže sú všetky klany kontrolované perifériou GP, tento boj sa mení na boj klanov za prebývanie na vrchole moci, t.j. židovstvo je jednotné v dosahovaní svojich cieľov len v procese boja o ne, avšak po ich dosiahnutí začína neľútostný zápas v rámci samotnej periférie GP o právo kontroly nad mocenskými klanmi.

Je to charakteristické pre každú moc na vrchole pyramídy, kam prenikla periféria GP (a v akej krajine s dominujúcou biblickou kultúrou jej niet?). Samotná pyramídálna štruktúra tlupo-„elitárnej“ spoločnosti a jestvujúce sociálne „výťahy“ – garantujú boj o moc na jej vrchole. V podstate týmto mocenským bojom manipulujú tí, ktorí „sa tvária ako Boh“⁵, čiže Globálny Prediktor(či Parazit). A táto kontrola nad perifériou je ilustrovaná aj na jednodolárovej bankove, kde je dobre vidieť, že medzi vrcholcom pyramídy moci a jej základňou existuje istá opona – „priezor“, ktorý GP nemôže prekonať za nijakých okolností.

V tejto opone-priezore spočíva tajomstvo bezpečnosti samotného GP. Táto opona je chrbticovou osou GP. Ako je známe, každá opona má dve strany – vnútornú a vonkajšiu. Vnútorná strana opony znamená, že GP môže riadiť tlupo-„elitárnu“ spoločnosť len neštruktúrne, t.j. žiadny priamy vplyv na sociálne pomery na základe deklarácie svojho mocenského statusu pri realizácii personálnych kontaktov ani s tlupou, ani s „elitou“, tobôž so svojou vlastnou aktívnou perifériou, GP nemôže mať v princípe. Príčina je v tom, že z pohľadu všetkých, kto je pod „oponou“, všetko musí vyzeráť ako **samospráva/samoregulácie sociálneho systému** pod „vrchnou“ mocou tej časti „elity“, ktorá zostala za „oponou“.

Vonkajšia strana „opony“ garantuje GP nedosiahnuteľnosť zo strany tlupy, nezávisle od statusu tých, kto si želá komunikovať s GP (faraóni, cisári, cárovia, králi, prezidenti, bankári, slobodomurári a všetci ostatní „zasvätení“ nižšej úrovne). Keďže GP nedisponuje možnosťami priameho vplyvu na tlupu a „elitu“, zostáva mu len to, čo sa v ruštine dá vyjadriť pojmom – „подруливать“, t.j. vytvárať podmienky, v ktorých pravdepodobnosť naplnenia nám vhodného scenára rozvoja udalostí narastá. Je príznačné, že neexistuje adkvátny preklad tohto ruského pojmu na cudzie jazyky⁶.

Ale vytvárať priaznivé podmienky v mocenskom boji na vrchole pyramídy môže v princípe každý, pri zachovaní istých podmienok, a hlavným kritériom efektívnej „podmienotvorby“ je neprináležať k žiadnemu klanu, čo vôbec nie je jednoduché, ako sa môže zdať na prvý pohľad, pretože „filtre“ prístupu na vrchol pyramídy moci naplnenie tejto podmienky mocenského boja vylučujú: klanová psychológia je taká, že na vrchol sa snažia ako svojich adeptov prepchať väčšinou „priemerné“ individua, ktorými by bolo zaručene možné manipulovať, v žiadnom prípade nie „neutrála“, tobôž – skutočne nezávislého jedinca. Stalin stručne a symbolicky opísal nielen svoje putovanie skrze tieto „filtre“, ale aj naznačil, čo je nevyhnutné mať, aby sme týmito „filtrami“ mohli prejsť bez strát pre seba a pre vec, ktorej slúžime – **svedomie**.

Svedomie zaručuje spojitosť s nadpozemskou realitou, umožňuje človeku zostať uchráneným od kontroly klanových zoskupení, nie je ho možné vydierať „kompromatom“ (kompromitujúcim materiálom)⁷. Stúpanie na vrchol moci je sprevádzané akýmsi „chladným vetrom osamelosti“,

5 O tom - obrázek nad pyramidou. Samotná pyramida je prostorová, ale trojúhelník nad ní plochý, protože tento trojúhelník, se záblesky "nebeského" záření ze stran a "okem" uprostřed - je svého druhu "dírká do nebe", skrze kterou se podlý "nikdo" dívá na tlupu.

6 подруливать - např. anglické slovo "to rule" znamená řídit, vládnout. Termín "podvládnout" angličtina (ani čeština) nezná.

7 S tím je spojená i nezáhadnejší fráze Krista: "neprotiv se zlému" (Matěj, 5:39) a její vysvětlení (Matěj, 5:39-42). Externě vypadá jako výzva ke kapitulaci před zlem, jako příkaz k plnému podčinění se zlu. Ale je s ní spojená nějaká mystika, která se projevuje v konkrétních životních okolnostech unikátně-neopakovatelným

o ktorom (na základe vlastných pocitov) porozprával prezident Francúzska Charles de Gaulle⁸. Tento „chladný veter osamelosti“ vynáša prezidenta nad úroveň klanov, dáva mu sakrálnu moc nad tlupo-„elitárnou“ spoločnosťou, nezávisle od jeho osobného želania takou mocou disponovať, keďže sa stáva užitočný všetkým klanom ako garant dodržovania dosiahnutých dohôd, - arbiter a garant ochrany klanov od samovykynoženia vo vzájomných vojnách. Ten istý „chladný vietor osamelosti“ od neho vyžaduje rovnako objektívny prístup a rovnaký odstup od všetkých klanov či ich uskupení, čo môže byť zaručované jedine osobnou „nestrannosťou“ a „neziskovosťou“ arbitra vo vnútroklanových záležitostiach.

Takýmto spôsobom sa Stalinovi podarilo kontinuálne oslabovať, avšak nie zničiť všetky klany, kontrolované periferiou GP, a tým sa stal pre túto periferiu – ak nie samotným GP, tak aspoň jej splnomocneným a nesporným miestodržiteľom. V tom je príčina otrockej oddanosti Stalinovi Židov počas jeho života (práve oni, dominujúc v masmédiách, tvorili Stalinov „kult osobnosti“) a zároveň koreň divokej, priam patologickej nenávisti k nemu po jeho smrti. Okrem toho Stalinov vzostup na túto úroveň by bol býval nemožný, ak by nebol konceptuálne fundovaný, výsledkom čoho by jeho aktivity boli posmešne popisované úslovím „aj našim, aj vašim“. Ale stalin získal konceptuálnu moc, ktorú dovtedy reálne tajil, vytvárajúc dojem, že je jedným z mnohých „ideových marxistov“, čiže otrok marxistickej ideológie. V dôsledku toho vyhovenie záujmom tých alebo iných klanov uňho malo dočasný charakter a pozitívne vplývalo na formovanie dlhodobej stratégie realizácie silou jeho nezlomnej vôle koncepcie budovania spoločnosti skutočne slobodných ľudí, ale vôbec nie marxistického pseudosocializmu⁹.

Dnes mnohí vinia Stalina v tom, že nevytvoril svoj vlastný klan, akýsi „Rád rytierov meča“ v rámci strany, že nepripravil svojho nástupcu atď. Po tom, čo bolo opísané vyššie, je jasné, prečo to Stalin nemohol spraviť: vybudovanie spoločnosti slobodných ľudí a organizácia ešte jedného klanu, ašpirujúceho na najvyššiu moc v tlupo-„elitárnej“ spoločnosti – to sú dve navzájom sa vylučujúce úlohy. **Pre vybudovanie spoločnosti slobodných ľudí úsilím samotných ľudí, a nie úsilím geniálneho hrdinu-samotára – Stalin urobil všetko:** pozri jeho písomné pozostalosti¹⁰ a porovnaj s jeho životom.

Okrem toho v polovici XX.storočia všetko horeuvedené bolo nemožné lexicky zhrnúť a vyjadriť na základe jednoznačne interpretovanej marxistickej ideológie a terminológie, pretože **všetko horeuvedené je následok uvedomenia si tak očividného javu v živote spoločnosti, ako „plná funkcia riadenia“** (ďalej PFR) a toho, čo je realizované v konkrétnych životných situáciách; zatiaľ čo alegoricko-metaforické varianty interpretácie predmetnej problematiky, o ktorej pojednáva daná štúdia, sú známe v rôznych podobách od nepamäti, avšak ich jednoznačné chápanie je nemožné, keďže každý subjekt má svoje „kľúče“ k chápaniu metafor alebo ich nemá vôbec.

Ak je toto jasné, stáva sa pochopiteľným aj to, že na podvedomých úrovniach psychiky Stalin cítil, čo chcel Schwarz pretlmočiť ľudom v svojej rozprávke „Drak“. Neprekvapuje, že medzi liberálne zmýšľajúcimi Židmi sa Stalin vždy asociuje s obrazom „draka“ napriek tomu, že Schwarz v nej zobrazil Stalina v podobe Lancelota¹¹. Stáva sa to zrejším len potom, ako sa sprístupnia chápaniu skutočné ciele Stalina: jeho snaha opierať sa na široké masy pracujúcich a navždy skončiť

---

způsobem. Pokud se tou radou řídí člověk, jehož vůle se v životě realizuje pod diktaturou svědomí, pak samotné zlo se střetává s nějakými doprovodnými nepředvídatelnými jevy, ve výsledku čehož zlo nedosahuje vytyčených cílů nebo se transformuje v dobro. Tj. realizuje se to, o čem mluvil Mefistofeles ve "Faustovi" Goetheho: "jsem část té síly, která věčně chce zlo a vykonává dobro" ... *díky okolnostem na něm nezávisějícím*. Pokud se zlu neprotiví zbabělost nebo člověk bez svědomí, dochází ke kapitulaci před zlem a předání moci jemu. Ty dva vzájemně sebe vylučující mravně-etické přístupy k situaci jsou vnějšími projevy velmi podobné - ale jejich výsledky jsou naprosto rozdílné... Taková mystika. S tou mystikou je možné srovnat i starší (r. 2007) a pozapomenutý výrok Putina: "Po smrti Gándhího není s kým pohovořit..." (Jak je známo, Gándhí byl stoupencem nenásilného řešení problémů a vykořenění zla).

8 "Když se dostáváte k vrcholu moci, začínáte cítit, jak vás ovívá chladný vítr osamocení."

9 viz práce "Иудин грех XX съезда" (k nalezení např. na vodaspb.ru)

10 <http://grachev62.narod.ru/stalin/> - jeden z odkazů na el. vydání Сталин И.В. Сочинения

11 Lancelot — jediná postava pohádky, která kouří dýmku, stejně jako Stalin - jediná hlava státu té doby, jehož dýmka se stala neoddělitelnou součástí jeho obrazu. Kromě toho, Lancelotem vyčíslený počet je ranění dá číslo 1953 - rok Stalinovi smrti. Poslední je nemožné vysvětlovat jako úlitba Schwarze moci, protože jeho pohádka "Drak" byla dokončena v roce 1944. Poukaz v ní na rok zavraždění Lancelota-Stalina - také "mystika".

s klanovým systémom tak, aby národná vlna zmyla pyramídu „elitárov“. Ale taká politika, nedostupná chápaniu elit, vyžaduje pospolitý a životným podmienkam adekvátny celok, t.j. zoskupenie na základe *iných – mimosystémových (vo vzťahu k biblickej a marxistickej kultúre) – vzdelávacích štandardov*. Všetko je to samozrejme na úrovni precítenia histórie (ako rôznorodosti pocitu miery) a preto logicky a dokumentálne nedokázateľné. A čo z toho chápal Stalin, môže vedieť len on sám. Ak získame odpoveď na túto otázku, tak hneď vznikne ďalšia: nemohol alebo nestihol? Vyžaduje to diskusiu. Ak sa všetko horeopísané skutočne odohralo, tak sa dá predpokladať, že klanový systém pripúšťa (a dokonca je naklonený) prítomnosti mimoklanového rozhodcu-„arbitra“. Vtedy, zjavenie sa takej politickej osobnosti ako Stalin v dobe zmien interakcie etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, t.j. v dobe blízkej k ničivému pre spoločnosť „rezonovaniu“ (bezčasovosti – v dôsledku neurčitosti etalónu), je zaprogramované myšlienkou spravodlivosti, v zhmotnenie ktorej spočíva bytostný zmysel ruskej civilizácie, jej prapôvodné poslanie. V tomto je aj skutočná podstata Veľkej Októbrovej Socialistickej Revolúcie v Rusku, nezávisle od toho, aké *iné* ciele si kládli tie-ktoré klany v procese svojho zápasu o moc a aké dočasné výsledky mohli dosiahnuť.

Vládár – rozhodca-arbitr – má vlastnú slobodu konať, ktorá je nedostupná klanovým príslušníkom, a samozrejme má aj svoje obmedzenia. Využívajúc prednosti svojej jedinečnej pozície, arbitr môže prevziať iniciatívu riadenia periferie GP a klanov, spadajúcich pod ich kontrolu. Ďalej bude všetko určované predovšetkým cnosnosťou, morálnosťou takeho vládcu, čiže stupňom rozvoja jeho svedomia a len potom – úrovňou jeho intelektu. V tom spočíva aj vonkajší prejav mocenského „behaviorizmu“ Stalina, nepochopiteľný pre perifériu GP, ani klanom, ktoré kotroluje. Ale predovšetkým, ich chápaniu je nedostupná plná funkcia riadenia, a ako jej následok – prejav konceptuálnej moci, ako vyššej úrovne vnútrosociálnej moci v spoločnosti. Rovnako preto nechápu ani ideu globálnej konceptuálnej moci.

Výnimočnosť postavenia arbitra je aj v tom, že disponuje najúplnejším obrazom spektra záujmov, a môže, vytvárajúc rovnováhu v ich „uspokojovaní“, využívať túto informáciu buď v záujme klanov, ktoré ho „posunuli hore“, alebo v záujme rozvoja celej spoločnosti. A to znamená, že môže dosahovať svoje ciele, využívajúc pritom zdroje klanov a celkovo fungujúc totožne s GP, ale s jedným podstatným rozdielom: jeho činnosť bude mať podporu Zhora, ale GP – nie. Prečo? Vládca-rozhodca-arbitr (ak jedná v záujme rozvoja celej spoločnosti) túto podporu dostáva; ak naopak pracuje v záujme klanov proti záujmom rozvoja spoločnosti – nie. Tu je aj odpoveď: prečo sa Stalinovi pri najzložitejších podmienkach všetko darilo, a Chruščovovi, Brežnevovi, Andropovovi, Gorbačovovi, Jeľcinovi – pri naoko omnoho priaznivejších podmienkach a rovnakých heslách a sľuboch – zabezpečiť slobodu a spravodlivosť – sa nepodarilo nič. Zároveň tu máme aj odpoveď na otázku: prečo je GP oddelený od vrchnej časti tlupo-„elitárnej“ pyramídy?

Pokusy niektorých administrátorov osedlať perifériu GP, neutralizovať či nebudaj – zmeniť plány GP v záujme vlastnej krajiny, boli onálepkované ako „bonapartizmy“, pretože v dobe formovania sociologickej vedy jedným z „aktivistov“ v tejto veci bol práve Napoleon Bonapart. Preto Trockij aj obvinil Stalina v „bonapartizme“¹².

Cisár Napoleon len ku koncu svojej kariéry pochopil, že on sám, francúzsky národ, ktorý mu zveril svoj osud, a francúzska armáda – boli akurát potenciálne obetovateľnými pešiakmi v záujmoch zabezpečenia finančnej moci klanu Rotschildovcov. Napoleonu prináležia slová: **„Peniaze nemajú Vlast; finančníci nemajú zamak patriotizmu, ani cti; ich jediným cieľom je zisk“**.

Napoleon sa pokúsil uplatniť svoj „kontinentálny systém“, peňažná politika ktorého by bola nasmerovaná na rozvoj poľnohospodárstva a priemyslu. Snažil sa zamedziť tomu, aby zahraničný obchod určoval politiku štátu. Je známe, ako cisár Francúzov skončil svoj život – exil a smrť na ľudoprázdnom ostrove.

Hitler sa tiež pokúšal vyjsť z pasce, do ktorej ho vohnali. Snažil sa uplatňovať nezávislú finančnú politiku, namierenú na rozvoj Nemecka po prvej svetovej vojne, ale hneď mu dali na známosť, čo od neho očakávajú jeho globálni "opatrovníci", ktorí mali svoje plány ohľadne nemeckého národného socializmu.

---

12. Je treba říct, že v historii naší země byl "bonapartistou" (ve výše uvedeném smyslu) dlouho před Bonapartem Ivan Hrozný. A v zájmu propagace myšlenky konceptuální svépřávnosti společnosti, "bonapart" Stalin se stal zadavatelem a kurátorem filmu o "bonapartu" Ivanu Hrozném. Režisér filmu Sergej Ejzenštejn a poté i filmoví kritici to nepochopili. Proč? - protože byli přívrženci liberalismu.

V princípe bola schéma podpory a rozširovania sociálnej organizácie, stelesnenej v obraze pyramídy na dolárovej bankovke, v priebehu histórie nemenná.

Ciele globálnej vlády v určitom historickom období vyžadujú vedenie vojen, ale keďže GP nedisponuje vlastnou armádou, tak do krajín, v ktorých sa pre účely „vojny“ pripravuje kanónenfutr, sa infiltrujú administrátori, peniaze a technológie, a taktiež sa v nich spúšťajú mechanizmy predstihujúceho rozvoja, po čom nasleduje isté ideologické „spracovanie“ obyvateľsta. Potom – vojna v záujmoch objednávateľa a podľa možnosti – úvery obidvom bojujúcim stranám, a vo finále – najprv „Vae victis“, a o čosi neskôr aj krach štátu-víťaza, po čom je zametanie stôp a likvidácia skoršie vybudovaného rozvojového potenciálu. Všetko sa to zreteľne črtá na príklade dejín Ruska a Nemecka v priebehu dvoch posledných storočí. V takých vojnách na prvý pohľad akoby jedna strana dosiahne víťazstvo, a druhá utrpí viac-menej ťažkú porážku, ale obe súčasne trpia straty a zostávajú pod kontrolou GP a jeho periférie.

V tomto procese je „administrátor“-rozhodca-arbiter schopný osedlať technológiu predstihujúceho rozvoja a využívať ju v záujmoch celej spoločnosti, ignorujúc oficiálne „udelenie licencií“ na jeho činnosť zo strany GP¹³. Ale výmenou za to quid pro quo – potrestanie zo strany klanov, kontrolovaných periferiou GP. Najmocnejší z nich (a u všetkých pred očami) – klany Rotschildovcov a Rockefellerovcov, ktorí (prinajmenšom posledných 200 rokov) naoko navzájom „bojujú“, ale v skutočnosti je ich „zápas“ len „potemkinovou dedinou“ (pri záujme pozri ilustračné video, ako sa to robí: www.youtube.com/watch?v=ztstTo3dVp4).

Za ignorovanie „udelenej licencie“ – exil, otrávenie a pod.

Príkladom tomu slúži likvidácia cára Alexandra III. Faktorom, ktorý umožnil GP realizovať vo vzťahu k nemu svätokrádežný zločin, bol jeho známy „Ukaz o kuchárkiných deťoch“, ktorý zatvoril dvere pred možnosťou získania vzdelania adeptom z ľudu, vrátane vyššieho vzdelania. Práve to pripravilo ríšu ku koncu XIX.storočia o adekvátne administratívne/riadiace kádre, priviedlo ju ku krachu a neumožnilo realizáciu v Rusku scenára evolučného rozvoja na základe riadenej demontáže triedno-kastového systému, ktorý nie bezchybne, ale s úspechom realizuje Japonsko prakticky od obdobia Meidži (1866-1869).

Ešte predtým Peter I. zničil (za peniaze nizozemského židovstva a za pomoci európskych žoldnierov – počnúc intelektuálmi a končiac vojakmi, presídlivšími sa do Ruska) vojensky najsilnejší súveký európsky štát – Švédsko, no akonáhle sa pokúsil obrátiť svoju pozornosť a úsilie smerom k Perzii a Indii – bol okamžite otrávený.

Stalin po revolúcii a občianskej vojne uskutočňoval industrializáciu a kolektivizáciu pri finančnej pomoci Rockefellerovcov (kádre, technológie, peniaze, aparátúra).

Ciele GP v tom čase (avšak ani Rockefellerovcov ani Rotschildovcov) – likvidácia kapitalizmu, sformovaného na základe ideológie buržoázneho liberalizmu, prostredníctvom marxizmu a „svetovej socialistickej revolúcie“. Stalin zo začiatku pokračoval v Leninovej politike sabotovania „svetovej revolúcie“, a neskôr aj zablokoval marxistický projekt úplne – vyhlásením idey budovania reálneho socializmu v jednej krajine-civilizácii napriek marxizmu¹⁴. Riadenie procesov predstihujúceho rozvoja udalostí bolo prevzaté Stalinom a jeho jednomyselníkmi.

Preto museli prívrženci buržoázneho liberalizmu, beznárodnostného v svojej podstate, napumpovať Nemecko peniazmi, technológiami a surovinami. Pritom sa riešili hneď dve úlohy: 1) zdiskreditovať pocit spolupatričnosti ľudí so svojou Vlast'ou, sebaidentifikáciu v národnej myšlienke na úkor hrôz nacizmu, 2) zachrániť buržoázny liberalizmus pred marxizmom cestou vyžmýkania ekonomického potenciálu Nemecka v anihilačnej vojne za prežitie s ZSSR. Po víťazstve ZSSR nad Nemeckom, kedy sovietska krajina začala rapídne naberať potenciál, v prípade zachovania suverenity – by mala reálnu šancu stať sa jedinou superveľmocou vo svete. Zabitie Stalina Trockistami na čele s Chruščovom a všetci nasledujúci „vodcovia“ strany a vlády akoby dokazovali jedno, pre tie časy kacírské príslovie – **„V našej krajine nie všetci členovia strany sú komunisti, a nie všetci komunisti sú členovia strany“**. No kacírskym to príslovie bolo len za života ZSSR, štvrt'storočie po jeho likvidácii sa toto „kacírstvo“ stalo surovou realitou, objasňujúcou mnohé z tragédie ZSSR: prečo členovia strany Chruščov, Brežnev, Andropov, Gorbačov, Jeľcin a mnohí členovia ÚV a Politbyra KSSZ nikdy neboli

13 V prípade I.V.Stalina se takovým aktom oficiálneho "licencování" stalo svědectví Liona Feuchtwangera o cestě do SSSR "Moskva. 1937".

14 Ve výsledku Stalin vynesl nad "mraksizmem" smrtelný rozsudek ve své poslední práci - poselství budoucím pokolením bolševiků - "Ekonomické problémy socializmu v SSSR" (1952).

v duši komunistami, a taktiež – prečo komunisti, ktorí neboli členmi strany, nemohli ochrániť a zachrániť krajinu pracujúcich od rozpadu.

Intriga Rotschildovcov bola v mnohom blokována administráciou Roosevelta, ktorá už vtedy pracovala pre koncepciu konvergencie – vybudovania spoločnosti, kde by sa v záujme udržania a rozšírenia moci GP snúbili prednosti kapitalizmu a buržoáznej falošnej demokracie Západu a marxistického pseudosocializmu ZSSR. Práve z tohto dôvodu v priebehu tridsiatych rokov USA asistovali ZSSR pri industrializácii (inžiniersky a technologický personál pracoval v ZSSR, dodávali sa technológie a projektno-konštrukčná dokumentácia, technika, školil sovietsky personál a pod.) a pomohli ZSSR roku 1941 dodávkami cez Vladivostok produkcie vojensko-ekonomického charakteru ešte skôr, než sa ZSSR oficiálne stal signatárom zmluvy o Lend-Lease (28.10.1941). Pomohlo to zachrániť Moskvu v prvých mesiacoch vojny.

Ale aj v USA boli prívrženci buržoázneho liberalizmu, ktorí sabotovali politiku prezidenta F.D. Roosevelta, obviňovali ho z tajnej sympatie ku komunizmu (presne tak, ako ich pokračovatelia teraz sabotujú politiku administrácie prezidenta B.Obamy, ktorá sa v mnohých črtách ponáša na politiku konvergencie dvoch systémov). Konkrétne senátor Truman, budúci prezident USA, 24.júla 1941, ešte pred zapojením ZSSR do systému Lend-Lease, vyhlásil: „Ak uvidíme, že víťazí Nemecko, budeme pomáhať Rusom, ak začne víťaziť Rusko, musíme pomáhať Nemcom, a nech sa navzájom vykyňožia čo najviac“.

Aké existujú analógie/rozdiely medzi monarchom a mocou „arbitra“? Na príklade histórie Ruska je dobre vidieť, že problémy s monarchom klany riešili rovnako, ako sa dnes snažia vyriešiť problém s neúprosným rastom popularity Stalina – v tomto zmysle nič nové. Nevhodných monarchov otrávil pri živote, postavili svojho – úslužného, a po jeho smrti sa snažili vymazať z pamäte národa ich reálny obraz a zameniť na obraz šialených pomätencov (Peter III, Pavel I.), alebo ich vymalovať ako nepriateľa ľudu (Mikuláš I., Alexander III.). So Stalinom sa im tento kúsok nepodaril a oni teraz nechápu – prečo?

Môže počas svojho života rozhodca-„arbitr“ ponúknuť nejaký protilierk týmto storočiami vypracovávaným algoritmom? Ak si dôkladne preštudujeme históriu Stalinovej cesty k moci, odpoveď znie – môže. Navonok tlupa len vidí, že súčasný arbitr umelo manévruje, využívajúc protirečivé klanové záujmy, štvie ich proti sebe v mocenskom boji, neumožňujúc tomuto zápasu prerásť do revolúcie. Dará sa mu vyčkávať, kým sa zdola zmobilizujú jednotlivci s porovnateľnou „batožinou“ cnostných a cieľových priorít, a keď je takých jednotlivcov veľa a ich názory začínajú dominovať v celkovej algoritmickej egregorov spoločnosti a naprieč jej záujmovou sférou, tak sa iniciuje proces, ktorý tradične nazývame „duchovným zjednotením/konsolidáciou národa“.

Pritom vytvorenie strany, pozostávajúcej z cnostne a ideovo identických „arbitrovi“ ľudí, je blokována samotným straníckym systémom¹⁵. Cesta k moci je pre všetkých jedna – po jednom, zatnúť zuby, bez malichernosti, šikovne absolvujú všetky formálne aj neformálne stranícke a mimostranícke filtre a testy, pri duchovnej (egregoriálne-maticovej) podpore tých, kto sa neznaží realizovať v orgánoch štátnej moci, ale účinne pracuje pre dosiahnutie vlastnej konceptuálnej moci, bez ktorej je skutočná (a nie deklarovaná) nezávislosť a suverenita akejkoľvek krajiny nemysliteľná.

Preto voľba „nevytvárať vlastnú stranu, ale prenikať do všetkých strán, do spoločenských a občianskych organizácií a tam pracovať, dodržiavajúc určitú konceptuálnu samodisciplínu“ – je jedine správna voľba. Práve ona môže zmeniť kvalitu sociálneho prostredia, v ktorom sa odohráva „rozhodcovstvo“, a tým aj privodiť zmenu charakteru samotného „rozhodcovstva“ a verejnej samoregulácie, ako aj kvalitu života spoločnosti celkovo.

A preto každý, kto sa bude snažiť vyviesť Ruskú civilizáciu z krízy, bude nútený konať v rámci opísanej algoritmiky.

---

15 Stalin to zjavně chápal a proto chtěl v roce 1952 odstranit partyjní aparát KSSS od moci a předat ji radám zástupců pracujících v *plném souladu s Ústavou SSSR z r. 1936.*, protože partyjní nomenklatura, která k té době přestala být komunisty, se proměnila v jeden z klanů, uzurpujících moc v ruské civilizaci. Tento klan a jeho tváře (gen. sekretáři KSSS) narušili princip rovnoměrného událení (od ostatních klanů) a proto byli nuceni hned pro vraždě Stalina vstoupit do boje o moc s dalšími klany, které do té doby přebývaly v ilegality: buržoazně-liberálními, trockistickými, církevními, vědičesko-znacharskými, klany historicky zformovaného islámu, klany siloviků a tajných služeb. Rezultáty toho boje jsou očividné pro všechny, ale "ještě není večer", což znamená - boj klanů o moc bude pokračovat do té doby, než se objeví vůdce, který se bude řídit principem rovnoměrného událení od všech klanů.

Okrem toho, bude sa musieť naučiť komunikovať s ľuďmi z každej sociálnej vrstvy: či už sú to pajáci show-businessu typu Timothy (súčasný ruský raper – pozn.prekl.) alebo maniakálni bikeri, predstavitelia veľkého biznisu alebo obyčajní pracujúci. Klany to oceňujú - vyžaduje to veľký talent, kedy verejné chápanie autority osobnosti je rovnocenné plneniu príkazov, okrem toho – je jednoducho nezameniteľný v dobe, kedy klany a na nich náväznú skupenia sú nútené balancovať v sústavne sa meniacich spoločensko-politických podmienkach.

Touto kvalitou disponoval Stalin v plnej miere. Bol schopný (na veľké prekvapenie trockistov) rozprávať aj s elitou, aj s pracujúcimi všetkých úrovní – od proletára po akademika. Trockisti mohli len mítingovať a „elitárčiť“, avšak skutočne komunikovať s obyčajnými pracujúcimi nevedeli, a preto utrpeli úplné fiasko v stranických diskusiách, ktoré sami iniciovali¹⁶.

Čo sa týka hierarchie RPC (Ruskej Pravoslávnej Cirkve), bolo im ľahostajné, v čích rukách sa ocitne štátna moc¹⁷: v rukách ideových liberálov či „komunistov“, alebo v rukách sociálne bezideových homosexuálov. Na rozdiel od liberálov, RPC pozná nálady svojich veriacich bez akýchkoľvek sociologických ankiet či výskumov.

Je im dobre známe, že v tlupe ními pasených „ovečiek“ prevláda bezpodmienečné odsúdenie predaja detí-sirôt do cudziny, poľudšťovanie (inak sa to nazvať nedá) homosexuálnych vzorov, ich propagácie spolu s inými západnými „trendmi“. A taktiež – prijatie a stotožnenie sa so Stalinom v akejkoľvek podobe.

RPC dnes hrá na populizme, čerpajúc podporu nezanedbateľnej časti národa tam, kde „komunisti“ a liberáli neuzreli „svetlo pravdy“. Pamätáme si, ako sa cirkev modlila aj za „Hitlera osloboditeľa od bolševizmu“, dokonca existujú texty o tom, ako sa za okupácie stavali nové kostoly a obrodzovalo, v prípustných pre hierarchov RPC formách, pravoslávie.

„Svojho času sme oklamali aj schopnejších. Keď už sme sa dokázali zariadiť s NKVD, títo „klobásnici“ nebudú problém“ – hovoril Mitropolita Vilenský a Litovský Sergij (Voskresenskij) (klobásnici – v sov. žargóne tí, ktorí sa Západu zapredali pre „klobásu“). O ňom a iných hierarchoch RPC, čo úspešne kolaborovali s okupantami, si môžete prečítať [tu](http://www.ateism.ru/article.htm?no=1399).

<http://www.ateism.ru/article.htm?no=1399>

Ruediger (v minulosti patriarcha Alexij II) a jeho otec taktiež netreli biedu za okupantov. Takže pri inom rozklade síl, - môžu teoreticky začať spievať piesne aj o Stalinovi-trýzniteľovi, mohli aj verejne podporiť homosexuálov (keďže vnútorná neverejná sodomia v RPC je oddávna nevykorenený jav – mníchmi sa stávajú nielen ľudia viery, ale aj subjekty, ktoré nie sú spôsobilé opanovať svoje inštinkty¹⁸).

16 Pokud by současné liberálové rozvinuli podobnou otevřenou diskusí ve společnosti, byli by poraženi stejně jako v počátku minulého století trockisté. Ale pamatující minulou zkušenost porážky, otevřenou diskusí liberálové dovolit nemohou, nehledě na to, že všechny sdělovací prostředky jsou dosud v jejich rukou. Nicméně, díky internetu taková diskuse ve společnosti probíhá, a účastní se jí představitelé všech klanů. Ti, kdo monitorují internet, dobře vidí, kam v současnosti směřuje těžiště takové diskuse, na výsledcích které (jakkoliv se to někomu může zdát podivným) dnes závisí budoucnost Ruska - protože "od malých příčin bývají velké důsledky".

17 Podle prolášení jednoho z hierarchů Ruské pravoslavné církve - "Vaší CK je 70 let, naší - 2000 let".

18 Ještě ve větší míře se to týká katolicizmu, ve kterém nejen mniši, ale i kněží přijímají oběť absolutní sexuální zdrženlivosti.

V této souvislosti uvedeme vtip, ve kterém je hluboký a mnohostraný smysl:

Mladý mnich nastoupil do kláštera a jeho prvním úkolem bylo pomoci ostatním mnichům ručně přepisovat knihy, církevní úkazy, atd. Po nějaké době náš mnich obrátil pozornost na to, že všichni opisují ty materiály z předchozích kopií, ne z originálu. Podivivší se tomu faktu, vyjádřil svůj údiv otci představenému: "Otče, vždyť pokud se někdo dopustil chyby v první kopii, ona se bude opakovat věčně a nikdo ji nespraví, protože není s čím srovnat!"

"Hmm, synu můj - odpověděl otec představený - my to tak obecně děláme už staletí... Ale v principu, na tvých slovech něco je!" - a s těmi slovy se vydal do podzemí, kde v se ohromných skladištích nacházely "prvotní zdroje", na něž už staletí nepadl ničím zrak. A zmizel.

Když uběhly téměř dny od okamžiku jeho zmizení, znepokojený mladý mnich se vydal hledat svatého otce. Našel ho hned - seděl před ohromnou otevřenou knihou z telecí kůže, bil hlavou o ostré kameny a něco nesrozumitelného mumlal. Po jeho obličejí pokrytém špinou a prachem tekla krev, vlasy měl splepené, vypadal, jako by se pomátl.

"Co je s vámi, otče? - zakřičel otřesený mladík - Co se stalo?!"

"Celebrate"* - hlesnul otec představený - , to slovo bylo "c-e-l-e-b-r-a-t-e"!, ne "celibate"***!

V aspekte svetskej ideológie je RPC všežravá, a ak by ich marxisti-internacisti nepovraždili vo veľkom množstve a neperzekvovali, už dávno by vyhlásili, že „morálny kódex budovateľa komunizmu“ je tým najúplnejším vyjadrením sociologickej doktríny kresťanstva: pozri foto. Doteraz na to epizodicky poukazoval Zjuganov, a Gund'ajev (svetské meno Moskovského Patriarchu) mlčí (zodpovedajúco v texte na tomto foto hierachia RPC a jej vrchného hierarchu nie je spomenutá), aby sa nevyostrieli vzťahy RPC so zahraničnou cirkvou (keďže je to globálno-politický projekt) a s oligarchiou, ktorá tiež žiada o odpustenie hriechov. Za sprostredkovateľské funkcie RPC v tejto veci ako aj za duchovné zotročenie národa sú oligarchovia pripravení platiť RPC štedré úroky. Okrem toho existuje systém vzdelávania, ktorý programuje psychiku nových pokolení štátnych úradníkov a managerov. A programuje ich psychiku aboslútne neprijateľným z hľadiska kompetentného administrátora smerom, ktorého účel je sformovať automatizmy v reakciách na politicko-ekonomické situácie tak, aby sa Rusko stalo kryptokolóniou Západu, t.j. GP. To všetko súčasne na jednej etape predurčuje možnosti Putina v úlohe rozhodcu-arbitra vo vzťahoch s klanmi podľa princípu „ty štátu v mojej osobe –zisky z predaja v tej alebo inej forme; ja tebe – poskytnutie možnosti uspokojiť tvoje záujmy“.

Možno chce niečo naznačiť Kirillovi (Gund'ajevovi): „Hľa, ide nám tu prepadnúť neobhospodarený bonus. Nikto z legitímnych klanov nevystúpil s podporou premenovania Volgogradu na Stalingrad. Klan „X“ cez Kurginana (známy spoločenský aktivista, fyzik a politológ) rozkrútil PR-kampaň myšlienky na TV a v novinách. „Prachy“ sú už zarobené, téma utícha. Môžeš zbierať smotanu, nik Ťa za to neodsúdi, aj štát je vo výhode – faktor konsolidácie spoločnosti a izolácie zahraničného liberalizmu“.

Ničmenej, nezávisle od oficiálne vyjadrenej pozície štátu, strán, RPC a pod. , v spoločnosti narastá nostalgia za ZSSR. Z jednej strany je to prameň politickej konsolidácie, z druhej – nebezpečenstvo nového rozkolu – v prípade zjavenia sa nových „červených“ a „bielych“, s následným rozpútaním občianskej vojny. Cudzím zainteresovaným stranám v tom prípade postačia aj malé nepokoje a niekoľko perzekvovaných Židov-liberálov, ukázaných cez CNN, aby sa pokúsili zrealizovať líbyjsko-sýrsky scenár.

Keďže prameň rozvoja nostalgie za ZSSR je vnútorný, tak sa bezpodmienečne zjaví klan, ktorý sa posnaží vytĺcť z Ruska prejavy vonkajšieho riadenia/manipulácie a ktorý nebude ochotný deliť sa so zahraničnými „partnermi“ o majetok a zisky. A taký klan sa môže nasmerovať na PR-„stalinizmus“, keďže pre realizáciu jeho záujmov je nový kult Stalinovej osobnosti dobrým ideologickým maskovaním a spôsob zabezpečenia si verejnej podpory jeho politiky. Reakcia „strategických“ zahraničných partnerov sa dá tiež ľahko predvídať – realizovať v Rusku už nejednenkrát vyskúšaný scenár typu „vzlet a pád tretej Ríše“, „rozmach a pád napoleonského Francúzska“. Do úlohy moci, ktorá tohto „zlodeja“ má nakoniec zničiť, GP môže dosadiť momentálne vytváraný chalifát alebo Čínu.

Ochrana pred podobným scenárom je jedine šírenie v rámci spoločnosti konceptuálneho fundovaného boľševizmu, nesúceho globálnu zodpovednosť a rozprestierajúceho alternatívny projekt globalizácie, ktorý zahŕňa všetkých: Európa, Čína, Štáty, India, Afrika... A ktorý nielen demontuje tlup-„elitárnu“ pyramídu, preorientujúc spoločnosť na smerom k súbornosti¹⁹, ale aj raz a navždy zatvorí „jednooké okienko“ pod jej vrcholom.

6-19 februára 2013

---

*) celebrate — radovať sa, oslavovať;

***) celibate — celibát.

A jedna z príčin, z ktorých se rímsky papež Benedikt XVI zříká stolce, je nemožnosť jemu samotnému očistiť hierarchiu katolicizmu od pedofilů a sodomitů, neschopných dodržovat celibát z nedostatku vůle a disciplíny. Kromě toho, nezpůsobilost katolicizmu řešit kulturní a socio-ekonomické problémy, které sám katolicismus, podporou tlupo-"elitarizmu", vytvářel staletí od momentu svého vzniku, a o objektivní nutnosti řešení kterých Benedikt XVI mluvil v době začátku světové finančně-ekonomické krize r.2008 - je také jeden z motivů pro to, aby čestný člověk opustil stolec a nechal hierarchii, která ho nepodpořila, *napospas vůli Boha (nepřeložitelné - v orig.: ...предоставив иерархию, не оказавшую ему поддержку, Божескому попущению)* - znakem čehož se stal úder blesku do kupole baziliky sv. Petra v den abdikace papeže.

19 viz práce "[От корпоративности под покровом идей к соборности в Богодержавии](#)" (2003) a "[Освобождение философии на Руси от догм византийского богословия](#)" (2011)

---

20 "Svätá súborná spravodlivá Rus". Pozn. prekl.: *Vnitřní Prediktor (SSSR)* je akronym autorského kolektivu stojícího za Konceptí sociální bezpečnosti, alternativního (k biblickému = Západnímu) projektu globalizace.